

Ilinca Goia și Ion Dichiseanu în *Misterele Londrei* după G. B. Shaw la Teatrul „Nottara” (regia: Dominic Dembinski)

MISTERELE LONDREI, muzical de Eugen Rotaru și Dan Ștefănică după *Pygmalion* de G. B. Shaw. Traducerea: Petru Comarnescu ● **TEATRUL „NOTTARA”** ● Data reprezentației: 7 februarie 1995 ● Regia: Dominic Dembinski ● Scenografia: Sică Ruscescu ● Costumele: Viorica Hussar ● Mișcarea scenică: Liliana Iorgulescu ● Distribuția: Ion Dichiseanu (Henry Higgins), Ilinca Goia (Eliza Doolittle), Ruxandra Sireteanu (Doamna Pierce, Doamna Higgins), Valentin Teodosiu (Alfred Doolittle), Viorel Comănici (Colonelul Pickering), Anda Caropol (Doamna Eynsford Hill), Anca Bejenaru (Clara), Sorin Cocîș (Bărbatul), Justinian Radu (Freddy).

Teatrele noastre par din ce în ce mai preocupate de repopularea sălilor de spectacol, lucru tot atât de firesc pe cât de

firescă este îngrijorarea stărnită de scăderea numărului de spectatori. Sunt zile în care, în București, nu este programat nici un spectacol de teatru. Și dacă nu se programează înseamnă că nu se cere; și dacă asta se întâmplă în București, ne putem lesne imagina cum e la Turda ori la Bârlad. Teatrele, deci, încearcă să-i readucă pe spectatori în sală și soluția cea mai singură pare a fi comedia, eventual adaptată și agrementată ca muzical, uneori coafată cu un nou titlu, cât mai plin de vinocoe. Cum ar fi **Misterele Londrei** în loc de **Pygmalion**, muzical de Eugen Rotaru și Dan Ștefănică după piesa lui Shaw. Propunerea ne este adresată de Teatrul „Nottara” și, pentru ca sorții de izbândă să fie mai mari, distribuția spectacolului regizat de Dominic Dembinski e prevăzută și cu necesara vedetă teatral-muzicală, având vechi și verificate state de serviciu într-o sfărâmare a inimilor de liceene – Ion Dichiseanu, cu o protagonistă plină de farmec – Ilinca Goia, o „locomotivă” a hazului robust – Valentin Teodosiu și o

trupă bine dedată la ale comediei – Ruxandra Sireteanu, Anda Caropol, Viorel Comănici.

Rezultatul este cel scontat, adică spectatorii se prăpădesc de râs și pleacă fredonând o melodie – una dintre cele inspirat compuse de Dan Ștefănică. În atare situație, ce i-ar mai rămâne de spus criticului mai puțin convins, pare-se, de reușita montării? Multe și până la urmă de prisos lucruri, cum ar fi acela că tăieturile operate în text (necesare, desigur, dată fiind noua formulă) dezechilibrează piesa lui Shaw și „ard etapele” transformării micuței florărese savuros agramate în distinsa aristocrată fără de blazon; că utilizarea playback-ului pentru partea muzicală dă un aer provincial și ușor demodat „chestiunii”, dar stârnește uneori confuzii în legătură cu emițătorul „cântării”, banda de magnetofon uniformizând vocile și acoperindu-le cu orchestra; că Ion Dichiseanu se mulțumește a fi „binecunoscuta vedetă”, fără efortul de a pune această calitate în slujba unui personaj anume, Higgins în cazul de față; că noul titlu nu se justifică printr-o intenție sau măcar un accent propriu adaptării ori versiunii regizorale, ci exclusiv prin dorința de a fi mai „incitant”. Se mai poate vorbi, însă – și se reține cu plăcere în beneficiul spectacolului –, despre prezența scenică într-adevăr semnificativă a Ilincăi Goia, actrița nemulțumindu-se – cum era mai la îndemână – a fi tânără, frumoasă și „vivace”. Ea își **construiește** personajul, îi găsește marca proprie, o biografie, motivări, un farmec **al eroinei**, nu doar al actriței. Se mai reține, de asemenea, Valentin Teodosiu, pentru evoluția precisă între hotarele comicului robust, foarte colorat, fără incursiuni (încă) în zonele culorii fără de haz.

CRISTINA DUMITRESCU

UN SPECTACOL NECESAR

NOAPTEA SFÂNTĂ de Silvia Kerim și Cristian Munteanu, după „O noapte de Crăciun” de Charles Dickens ● **TEATRUL „ION CREANGĂ”** ● Data reprezentației: 24 decembrie 1994 ● Regia: Cristian Munteanu ● Scenografia: Luana Drăgoiescu ● Coregrafia: Mihaela Santo ● Muzica: George Marcu ● Distribuția: Cornel Vulpe (Scrooge), Gheorghe Vrânceanu (Marley), Dumitru Anghel (Cratchit), Alexandrina Halic (Duhul Crăciunului), Nicolae Stângaci (Nepotul lui Scrooge), Claudia Revnic (Tânăra mamă), Sibylla Oarcea (Dna Page, Mama lui Marley, Dna Fezziwig), Nicu Simion (Pastorul Leeds, Prietenul lui Marley, Dl. Fezziwig), Gabriel Paraschiv (Copilul Tim), Ion Arcudeanu (Ursulețul toboșar, Moș Crăciun), Andra Teodorescu (Ion (Soția nepotului)).

Familiarizarea micilor spectatori cu universul spiritual al autorilor de primă mărime ai literaturii dramatice universale – prin adaptări și dramatizări accesibile – constituie una dintre cele mai productive direcții repertoriale ale Teatrului „Ion Creangă” și e vrednic de laudă faptul că o asemenea direcție este urmărită în ultimii ani programatic. **Noaptea sfântă** de Silvia Kerim și Cristian Munteanu, ultimul semnând și regia spectacolului, aparține acestei direcții și poate fi socotită – cu meritele, dar și cu scăderile sale – o reprezentare de referință. Ca și în alte cazuri, Silvia Kerim și-a dorit probabil un

muzical pentru copii, cu inserturi coregrafice dansate chiar de copii. Regizorul Cristian Munteanu le-a acceptat ca pe un condiment benefic, fără să le dea însă o extensie disproporționată. Și bine a făcut, căci ele sunt foarte modeste ca realizare artistică, deși sunt girate de firma Liceului de Coregrafie din București. Vom trece așadar mai repede peste ele, nu fără regretul că s-a obținut atât de puțin la un capitol care-și putea avea propriile lui performanțe. Oricum, copiii care dansează, ca și cei care joacă în spectacol, cu toată seriozitatea, ne sunt la fel de simpatici și numai îndrumarea lor cade sub incidența observațiilor noastre critice. De menționat, totuși, că – spre deosebire de momentele coregrafice, care rămân neintegrate organic reprezentației – între copiii care joacă în figurație și ceilalți copii, mai

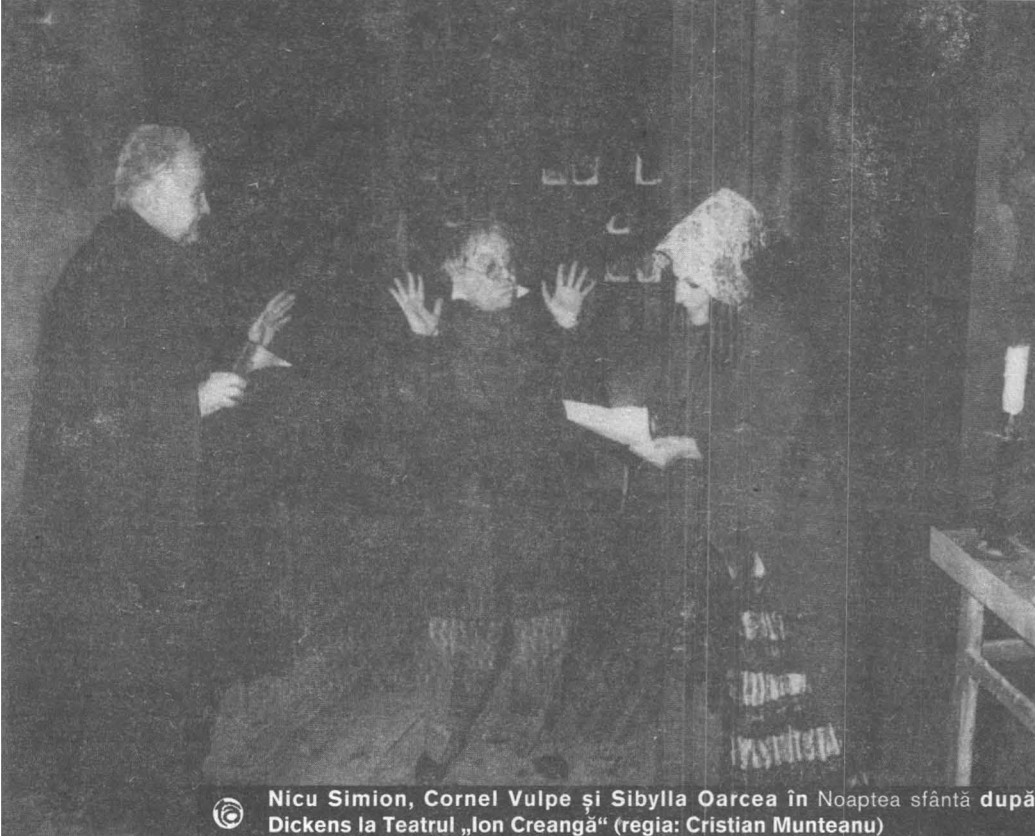

O STAGIUNE PLINĂ DE CAMERISTE

CAMERISTELE de Jean Genet ●
THEATRUM MUNDI ● Data repre-
zentației: 25 martie 1995 ● Regia:
Mircea Marin ● Scenografia: Mihai
Mădescu ● Distribuția: Mirela
Comnoiu (Claire), Maria Junghietu
(Solange), Anca Alecsandra
(Doamna), Monica Codreanu
(Camerista 1), Monica Ulici
(Camerista 2).

foto: Sorin Lupșa

Nicu Simion, Cornel Vulpe și Sibylla Oarcea în *Noaptea sfântă după Dickens* la Teatrul „Ion Creangă” (regia: Cristian Munteanu)

De vreo șapte-opt ani încoace, piesa lui Jean Genet se bucură pe scenele noastre de o vogă pe care aș numi-o ieșită din comun dacă fenomenul nu ar fi, de fapt, destul de... comun: imediat ce un teatru descoperă (sau redescoperă) un text – străin, îndeobște – lesne „montabil”, adică având personaje puține și necesitând decoruri simple, mai toate celelalte teatre intră în alertă, năpustindu-se asupra comorii și grăbindu-se să o includă și ele în repertoriu. Mai ales când e vorba despre o piesă cu roluri (exclusiv) feminine, competiția devine acerbă; citez spre exemplificare faimoasa, de-acum, **Opt femei** de Robert Thomas și, la alt nivel, **Joc de pisici** de Örkény István. **Cameristele** aparține și ea acestei categorii, prezentând, în plus, avantajul că renumele de scriitor damnat al lui Genet și virtuala deschidere metafizică a textului garantează afișului un anume aer cultural superior (la un asemenea titlu criticii nu prea pot strâmba din nas), iar regizorului, posibilitatea de a-și exercita zglobiu „viziunea”. În ce mă privește, nu văd în această piesă adâncimi atât de greu sondabile încât să provoace montarea ei mai des decât, să zicem, o dată la trei stagioni, și, pe lângă rolurile consistente și farmecul puțin desuet al limbajului, nici alte calități – oricum, nu unele care să justifice convingător epidemia repertorială pe care a dezlanțuit-o. Dar asta e, firește, o chestiune de gust. Fapt este că montarea de la Theatrum Mundi – a treia versiune, dacă nu mă înșel, a **Cameristelor** în actualul sezon, după cele de la Cluj și Arad – nu

Page, Mama lui Marley și Dna Fezziwig), Sibylla Oarcea practică un joc economicos, dar dezinvolt, investindu-și personajele cu acel surplus de căldură umană care le însuflețește și le face să treacă rampa cu o convingătoare franchețe. Într-o altă tonalitate, ce asigură apariției sale haloul de mister necesar, Alexandrina Halic realizează performanța unei evanescente materializări în Duhul Crăciunului, cel de care avem nevoie cu toții, pentru a renaște spiritual, o dată cu Nașterea Domnului. Contribuții oneste sunt semnate de Dumitru Anghel, Nicu Simion, Gheorghe Vrânceanu, Claudia Revnic.

Scenografia Luanei Drăgoiescu e funcțională și bine gândită contrastant, între cenușul dezumanizării și feericul iluminării găsim și locul și petele de culoare ale costumelor, intens și sugestiv caracterizante.

În viitor ar mai fi de făcut încă un pas. De la „O noapte de Crăciun” la „David Copperfield”. Tot de și după Charles Dickens. O dramatizare nu mai puțin actuală și necesară, în chinuitoarea noastră reînțoarcere la economia de piață și la cohortele manipulate ale copiilor străzii.

VICTOR PARHON

mari, actorii, care joacă rolurile principale, se creează de cele mai multe ori o **relație** scenică firească, fapt deosebit de important pentru impactul spectacolului, pentru credibilitatea lui în ochii celorlalți copii, care suntem (sau redevenim) în sală. Iar principalul merit al reprezentației constă în aceea că nu ni se spune, ci ni se arată că putem oricând, la orice vârstă, să fim mai buni, mai generoși, mai înțelegători cu semenii noștri și cu vietățile care ne înconjoară, noaptea de Crăciun fiind doar o poartă prin care putem să pătrundem din nou în universul copilăriei și al bucuriilor noastre de odinioară, regăsindu-ne credința, regăsindu-ne deci pe noi înșine. Cât de necesar e un astfel de spectacol într-o lume din ce în ce mai tehnicizată, pe de o parte, și mai mercantilă, pe de alta, credem că nu mai e cazul să demonstrăm.

În cămătarul Scrooge, Cornel Vulpe dă un adevărat recital de virtuositate (poate prea acuzată uneori), realizând o compoziție de bătrân avar, minuțios elaborată și stăruitor șlefuită, care-i va face și mai impresionantă transformarea finală, o dată cu dezghețarea inimii, prin iluminarea credinței. Precisă, de fiecare dată la obiect în schițele de portret care-i revin (Dna

